

Tabaco y Chanel

Tabaco y Chanel

Joachim

Schrijver: Joachim Reurink
Coverontwerp: Jan-Willem de Graaf
© Joachim

ÉÉN.

Wij spraken nooit over ons. Althans het eerste jaar niet, het gebeurde gewoon. We hadden niks, al zouden we er beiden op dat moment niet van weg willen lopen. Toch zou het nooit wat worden. Dat had zo moeten blijven. Niks, op die manier. Dan zou het nu, achteraf gezien, allemaal een stuk makkelijker zijn. Dan was er geen dag waarop wij wat kregen of een dag waarop jij het uitmaakte. Niks verworven, niks verloren. Je had gewoon weg kunnen lopen.

Het sneeuwt in Nederland. Net zoals het sneeuwde toen je voor de eerste keer bij mij kwam. We liepen vanaf het station naar mijn huis. -4, sneeuw, alles. Een kleine twintig minuten door het winterse weer lopen met een volbloed zonnekind. Tien jaar geleden wist je niet eens dat het kouder kan zijn dan vijftien graden, maar ook niet dat je niet oud wordt op dat eiland. Dus dat kun je tegen elkaar wegstrepen.

Je had het koud. Haatte mij wellicht. Want prinsesjes behandel je niet zo. Toch liet ik je gewoon lopen. Door de kou en al haar ellende. Je zat daarna minstens het dubbele van de tijd dat je kou had geleden naast mijn gaskachel. Met aan beide kanten een been. Hopelijk

had ik de spinnenwebben uit de schouw weggehaald. Een spin webloos voor je gemaakt. Al weet je wel dat ik er nooit één zou doden. Niet dat er wat tegen doden is, er zijn genoeg dieren die je van mij mag dood maken. Maar een spin is er niet één van. Daar zat je, in mijn huis, kamer, eiland, klooster, isoleercel. Geen idee of ik het mooi moest vinden of ellendig. Maar je was er.

Hoe de dag verder verliep weet ik niet meer. Het enige wat mij nog bij staat is dat je bruine laarzen aan had. Ik je het mooiste straatje van mijn stad liet zien. De dagen nog kort waren en je zei dat je de plaat van Mercedes Sosa niks aan vond. Vanaf die dag liet je hier alles liggen. Eerst wierookhoudertjes, later lingerie.

TWEE.

We hebben het geluk dat we op de meest onmogelijke manier uit elkaar gaan. Als vrienden. Maar dan iets meer, maar net niet genoeg voor een relatie. Precies zoals jij dat voor je zag. Alles het oude, maar dan in de vorm van een vriendschappelijke relatie gegoten. Heerlijk onmogelijk. Maar het gaf mij hoop. Eventjes leek ik er zelfs tevreden mee. Op deze manier hoef ik

zelfs mijn ouders niet te vertellen dat zoonlief weer eens op zijn bek is gegaan in de liefde.

DRIE.

Ik dacht bij mijzelf: het zal wel loslopen. Je denkt wel vaker vreemd over dit soort zaken. Net zoals je in het begin helemaal geen relatie wou.

Op een donderdagavond wil je afspreken. Het over ons hebben, want jij twijfelt. De volgende dag mag ik dus op gesprek komen, in Epe. In hetzelfde kroegje, aan hetzelfde tafeltje waar onze eerste date was. Waar jij mij voor het eerst vertelde dat je vader in Philadelphia woont. Je familie over de hele wereld verspreid is en de naam van je halfbroertje Carlos is. 'Carlos heeft mooiere krullen dan jij,' zei je daar tijdens onze eerste date. 'En je neus is te groot.'
Dat was een mooie vrijdagmiddag.

Misschien vond je het een mooie gedachte om het te laten eindigen waar het begon. Op de plek waar je mij voor het eerst liefkozend beledigde. Het vest dat ik toen aan had, ligt nog steeds bij jou. Hou hem maar. Verbrand hem. Leen hem aan je toekomstige geliefde,

of draag hem als herinnering aan iets wat ooit een mooie relatie was.

'Ga je het morgen uitmaken?' Ik durfde het je haast niet te vragen.

'Nee.'

Je reageerde heel stellig. Ook al wist ik dat je loog, wou ik dat woordje graag geloven.

'Echt niet?' Vroeg ik, terwijl het overduidelijk was.

Maar zolang ik mijzelf kan wijsmaken dat je nooit tegen mij liegt, kan ik in ieder geval lekker slapen. Ergens had ik zelfs de illusie dat jouw twijfel over ons, in mijn voordeel voorbij was. Dat we gewoon Angie en Johnny waren gebleven. Dat er nog meer foto's van ons aan het wandje boven mijn schouw geplakt gingen worden. Want op fotopapier zijn we een goed stel.

VIER.

We kenden elkaar ongeveer tien maanden, toen jij drie weken naar Engeland ging. Ik bleef thuis achter en schreef gedichtjes voor je. Want dat leek mij een mooi cadeautje. Dus ik kocht een bruin leren boekje. Ergens lijkt het of dat boekje lang geleden door indianen is gevlochten. Iedere dag dat jij er niet was schreef ik een klein gedichtje in dat boekje. Eenentwintig in totaal,

met een rode pen. Want rood is mijn favoriete kleur. Na vijftien gedichtjes schreef je 's avonds laat 'I kissed an Italian boy'. Ook al hadden we officieel gezien geen relatie, brak het mijn hart. Alleen de gedachte al dat zo'n glatte gast mijn meisje verleidt. Verdomde Italianen, het zijn allang niet meer de Romeinen die ze vroeger waren. Julius Caesar zou zich omdraaien in zijn graf, als hij zag waar zijn volk op uit gedraaid is. Het was zijn schuld. Hij verleidde jou. Jij zou mij dat nooit aan doen, dacht ik. Nu ben ik daar niet zo zeker van, we bleven bij elkaar. Ik vergaf jou de Italiaan, jij mij de twee Hongaarse meisjes.

VIJF.

Na die zomer zaten we op mijn bed. Jij tegen de muur en ik met mijn voeten op de pallets waar mijn matras op rust.

'Is het wraak?'

'Wat?'

'Wou je mij terug pakken met die Hongaarse sletten?'

Ik zei ja, maar wist toen al niet of het de waarheid was.